

at Politiet i Forbindelse med en Anholdelse kan foretage personlig Ransagning af den Anholdte, naar der er Grund til at formode, at han har Genstande hos sig, der kunne benyttes til Vold eller Undvigelse, samt at Ransagning af Hus for at eftersøge den, som skal anholdes, kan finde Sted ifølge eller, i paatrængende Tilfælde, uden Retskendelse, naar der er Grund til at antage, at den eftersøgte holder sig skjult der.

Anholdelse. Udkastets Regler om Anholdelse uden foregaaende Indkaldelse for Retten gaa i det væsentlige ud paa følgende: Personer, der strejfe om uden Midler til lovligt Underhold (*Vagabonder*), eller som ikke ere knyttede til Riget ved Bolig eller varigere Opholdssted (*fremmede*), eller om hvis Navn og Opholdssted ingen antagelige Oplysninger høves eller kunne fremskaffes (*ubekendte*), kunne anholdes saavel af Retten som — hvor Rettens Beslutning ikke uden Fare for at forspilde Øjemedet kan indhentes — af Politiet, naar de mistænkes for at have begaaet en hvilken som helst, offentlig Forfølgning undergiven, strafbar Handling. Andre Personer kunne af Politiet anholdes, naar de træffes under Udførelse af en Forbrydelse og ikke ville afstaa fra deres forbryderske Virken, saavel som ogsaa uden for dette Tilfælde, naar Politiet har bestemte Grunde til at mistænke dem enten for en af de Forbrydelser, der ere Genstand for egentlig kriminel Behandling eller for en af visse særlig nævnte Politisags-Overtrædelser (Betleri, Overtrædelse af Tilhold efter Lov 3die Marts 1860 m. fl.) og Politiet derhos antager, ikke uden Fare for at forspilde Øjemedet, at kunne afvente Rettens Beslutning. Retten kan anholde enhver, der er mistænkt for at have begaaet nogen af de nævnte Forbrydelser eller Politisags-Overtrædelser, for saa vidt der efter dens Skøn foreligger særlig Grund til at sikre den mistænkte Tilstedeblivelse og Afsondring fra Samkvem med andre.

Det vil saaledes ses, at der, bortset fra Vagabonder, fremmede og ubekendte samt Betlere og lignende løseres Eksistenser samt fra dem, der træffes under Udførelse af en Forbrydelse og ikke ville afstaa derfra, ikke kan finde Anholdelse Sted, medmindre der foreligger Grunde til at mistænke den paagældende for at have begaaet en strafbar Handling af en saadan Betydning, at den er egentlig kriminel Behandling undergiven, og der derhos foreligger en særlig Grund, der kan antages at gøre det nødvendigt at sikre den mistænkte Tilstedeblivelse og Afsondring fra Samkvem med andre.

Den, der er anholdt af Politiet, skal inden 24 Timer stilles for en Dommer, og denne skal senest inden 3 × 24 Timer efter Fremstillingen tage Bestemmelse om Løsladelse, Fængsling eller en i Stedet derfor trædende Forholdsregel.

Varetægtsfængsel. Beslutning om Fængsling skal selvfølgelig som hidtil kun kunne tages af en Dommer. Ifølge Grundlovens § 80 kan ingen underkastes Varetægtsfængsel for en Forseelse, der kun kan medføre Straf af Bøder eller simpelt Fængsel, og denne Regel føres i Udkastet, i Modsætning til den gældende Praksis, videre derhen, at Varetægtsfængsel ikke blot skal være udelukket, hvor Strafferammen kun omfatter Bøder eller simpelt Fængsel, men ogsaa hvor Strafferammen naar højere, men der dog i det foreliggende Tilfælde ikke kan ventes at ville blive idømt højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel. Endvidere er Fængsling, naar Talen ikke netop er om Vagabonder, fremmede eller ubekendte, overhovedet udelukket ved alle andre Politisags-Overtrædelser end de oven for under „Anholdelse“ særlig nævnte. I øvrigt ere Betingelserne for Fængsling i Hovedsagen disse, at der *enten* maa foreligge Føje til at frygte for, at den mistænkte vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, *eller* er særlig Grund til at antage, at han vil bestræbe sig for at modvirke